

rokem soudu a trvá, pokud výrok ten nenabude právní moci, jako nárok podmíněný rozvazovací výminkou, že útratový výrok nebude soudem vyšší stolice změněn nebo zrušen. Tím jest však zodpověděna i otázka, o níž v tomto sporu jde, neboť, stal-li se útratový výrok pravoplatným, nebyla rozvazovací výminka splněna a jest věřitel útratové pohledávky oprávněn ji kompenzovati s pohledávkou dlužníka útratové pohledávky, jsou-li tu ostatní předpoklady § 1438 obč. zák.; toto právo mu přísluší také proti vymáhajícímu věřiteli, jemuž byla pohledávka dlužníka zabavena a přikázána k vybrání, poněvadž vymáhající věřitel v tomto případě vymáhá pohledávku dlužníka jen jako jeho zmocněnec a jeho jménem (§ 308 ex. ř.) a musí si nechatí líbiti všechny námitky, jež má poddlužník proti dlužníkovi, leda že by šlo o námitku z právního poměru, vzniklého teprve po zabavení pohledávky dlužníkovi. V souzené věci však vznikly útratové pohledávky, jež namítla žalobkyně započtením, již před zabavením pohledávky dlužníkovi, totiž útratovými výroky rozsudků ze dne 15. ledna 1932, ze dne 8. března 1932 a ze dne 19. května 1932 a od této doby také nepřetržitě trvaly. Rozvazovací výminka, že útratové výroky nebudou soudem nižší stolice změněny nebo zrušeny, neměla, ježto se nesplnila, vliv ani na vznik ani na trvání útratových pohledávek, nýbrž jen na jejich splatnost potud, že tato byla odsunuta, až bylo jisto, že se rozvazovací výminka nesplní, t. j. až do doby, kdy se útratové výroky staly pravoplatnými. Avšak pro započtení se nevyžaduje, by vzájemná pohledávka poddlužníka byla v době zabavení pohledávky dlužníkovi již splatná, třebaže započtení vzájemné pohledávky, jež dospěla teprve později, nemůže působiti zpět na dobu před zabavením, nýbrž jen na dobu po zabavení. Kdyby totiž taková vzájemná pohledávka byla vyloučena ze započtení se zabavenou pohledávkou dlužníkovou, nebylo by právní postavení poddlužníka stejné jako před zabavením, nýbrž horší, a to by odporovalo jasnému smyslu ustanovení § 308 ex. ř.

Čís. 15107.

Nemocenská podpora nesmí býti odňata disposici pojištěncově, dokud mu nebyla vyplacena; ani soud nemůže z podpory pro pojištěnce u něho složené poukázati částky potřebné na úhradu ošetrovacích nákladů pojištěncových.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1936, R I 341/36.)

P r v ý s o u d nevyhověl žádosti okresního chorobince a nepoukázal mu na úhradu ošetrovného a výživu Marty P., jsoucí v ošetření navrhujičího chorobince, její invalidní důchod. **R e k u r s n í s o u d** uložil prvému soudu nové rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení rekursního soudu a uložil mu nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud projevil a zevrubně odůvodnil již ve svém posudku ze dne 9. února 1926 Pres. 299/26, uveřejněném ve věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1926 na str. 60 až 61, právní názor, že nemocenská podpora nesmí býti odňata disposici pojištěncově, dokud mu nebyla vyplacena, zejména že ani soud nemůže z takové podpory pro pojištěnce na soudě uložené poukázati částky, potřebné na úhradu dalších ošetrovacích nákladů (Sb. n. s. č. 10150). Nejvyšší soud nemá důvodu, aby se uchýlil od tohoto názoru v daném případě, ve kterém jde o invalidní důchod, přiznaný opatrovance Martě P., chovance okresního chorobince, zemským pojišťovacím ústavem v D. I když nejde o nárok podle zákona ze dne 9. října 1924 č. 221 Sb. z. a n. ve znění zákona č. 184/28 Sb. z. a n., vládní nařízení č. 112/34 a 143/34 Sb. z. a n., a vyhlášky č. 189/34 Sb. z. a n., ani o jeho postup, zastavení a zabavení podle § 139 (1) téhož zákona, není přípustno, aby opatrovnický soud odnímal dosud nevypлаcěný invalidní důchod opatrovance, vyhrazený její disposici, nebo disposici jejího opatrovníka bez jejich souhlasu, třebaš opatrovanka jest chována v okresním chorobinci a tamní okresní úřad žádá přímou výplatu invalidního důchodu jejího tomuto chorobinci jen na úhradu ošetrovacích výloh s ošetřováním jejím v tomto chorobinci spojených. Bude tedy na rekursním soudě, aby řídě se tímto právním názorem znovu o rekursu rozhodl.

Čís. 15108.

K § 451 obč. zák.

Smluvního zástavního práva na vkladu u úvěrního společenstva, o němž byla vydána vkladní knížka, lze nabytí jen odevzdáním vkladní knížky do úschovy věřitelovy, i když strany zamýšlely je zřídit jen na část i peněžitého vkladu.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1936, Rv I 2686/33.)

Žalující ústav přednesl, že poskytl Jaroslavu M-ovi úvěr na běžný účet do částky 20.000 Kč za podmínek a ujednání jemu známých, z kteréhožto úvěrního poměru vznikla žalujícímu proti Jaroslavu M-ovi ke dni 31. prosince 1931 pohledávka per 23.240 Kč. Jaroslav M. byl dle ujednání povinen spláceti svůj dluh ve splátkách à 1.000 Kč vždy 1. a 16. každého měsíce, avšak přes vyzvání ze 17. února 1932 nezaplatil ani úrok, ani měsíční splátky, čímž dle všeobecných podmínek žalobkyně nastala splatnost celé pohledávky. Za tento dluh Jaroslava M-y zaručila se žalovaná tak, že dala do zástavy svůj vklad u Kreditanstalt (společenstva s r. o.) na vkladní knížce až do výše 20.000 Kč. Poněvadž pak Jaroslav M. nezaplatil, byla vyzvána k placení žalovaná. Poněvadž neplatí, žádá žalující, by žalovaná byla odsouzena zaplatiti žalujícímu částku ve výši, za níž se zaručila (20.000 Kč). N i ž š í s o u d y žalobu